

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Obsah:

- * *Návštěva svatého otce Benedikta XVI. v České Republice:*
  - Berounská mládež ve Staré Boleslavi ..... str. 7
  - Setkání s papežem ..str. 8
  - Když mi papež podal ruku, byl jsem šťastný .....str. 10
  - Setkání se Svatým otcem Benediktem XVI. .... str. 10
  - Papežský erb - mouřenín, mušle a medvěd ..... str. 11
  - Papež Benedikt XVI. o návštěvě u nás.... str. 14
- * *Píšete nám:* Mřížka nás nijak neodděluje ..str. 17
- * *Osobnosti našich farností:* Dobrá duše hudlického kostela str. 18
- * Dvacet let od svatořečení Anežky České ..str. 19
- * *Ze života svatých:* Sv. Leonard (Linhart) str. 20
- * *O našem nejstarším písemnictví:* Karel IV. píše legendu o svatém Václavu ..... str. 21
- * Roverské okénko str. 22

O konejšivé dlaní

Je dobré mít zvíře. Položíte na něj dlaň a vnímáte, že dlaň má svou konejšivou sílu. Zvíře si nechá vzít do dlaní hlavičku, zklidní se, důvěřuje. Nechá se přikrýt dlaní jako střešou nebo peřinou.

Dlaň nemá konejšivou sílu vždycky. Čerpá z hlubin bytosti, jinak je jenom ramenem robota.

Jedno z nejmocnějších znamení Kristových je položení dlaní. Dokonce znamení, které uložil opakovat až do konce tohoto světa.

kresba J. Goldmann

Když na čele umírajícího spočine naše konejšivá ruka, to se skoro setkáváme s druhým břehem. Pokud totiž je náš vnitřní pokoj takový, že tu ruku položíme. Pak zřejmě ruka pokoj i předává. A předává i vědomí, že se loučíme.

Kéž bychom jednou umírali v dobrých rukou. Kéž by jedna z těch posledních dlaní spočívajících na našem čele a naší tváři byla právě dlaní kněze.

P. Cyril Kubánek

Zprávy z farnosti

 Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci:

- v neděli 1. listopadu (odpoledne)
- v pondělí 2. listopadu (po celý den)

Při návštěvě kteréhokoli kostela je možné získat plnomocné odpustky pro duše v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, eucharistie, modlitba na úmysl papeže) je třeba se v kostele pomodlit modlitbu Páně a Vyznání víry.

- od 1.– 8. listopadu

Po splnění obvyklých podmínek (svátost smíření, eucharistie, modlitba na úmysl papeže) je možné denně získat plnomocné odpustky pouze pro duše v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a třeba jen v duchu se pomodlí za zemřelé.

 Modlitby za zemřelé na berounském hřbitově: V pondělí 2. listopadu – v den památky Všech věrných zemřelých – se sejdem v 15.00 hodin na berounském hřbitově u kněžských hrobů, abychom se modlili nejen za naše zesnulé kněze, ale za všechny naše zemřelé, zvláště za ty, kdo jsou zde pohřbeni. U kněžských hrobů budou po modlitbě rozžihány svíce, které pak můžete zanést na hroby svých blízkých zemřelých. **Nezapomeňte si přinést svíce!**

 Změna místa slavení bohoslužeb: Od úterý 3. listopadu se v Berouně všechny bohoslužby ve všední dny přesouvají do kaple Povýšení sv. kříže. Začátky bohoslužeb zůstávají nezměněny.

 Mše sv. pro děti: Zveme rodiče s dětmi k účasti na bohoslužbě „pro děti“, která se koná ve čtvrtek 5. listopadu od 18.00 hodin v kapli Povýšení sv. kříže.

 První pátek v měsíci – 6. listopadu. Mše sv. začíná v kapli Povýšení sv. kříže v 18.00 hodin, po ní následuje adorace před Nejsvětější svátostí oltární. Od 17.00 hodin je možné přijmout svátost smíření.

 Slavnost Krista Krále: V neděli 22. listopadu prožijeme liturgickou slavnost Krista Krále. Nedělní pořad bohoslužeb zůstává nezměněn.

 Farní knihovna je otevřena vždy v neděli v sudém týdnu, tedy 8.11. a 22.11 od 10.00 do 10.30 hodin v přízemí fary v Berouně.

 Letáček „Nedělní liturgie“: Připomínáme, že na stolku s tiskovinami najdete periodikum „Nedělní liturgie“, kde jsou uvedeny liturgické texty i s výkladem nejen na neděli, ale na celý liturgický týden. Jsou k volnému rozebrání.

 Konto – „nový oltář“: Projekt zhotovení nového oltáře do kostela sv. Jakuba v Berouně je možné finančně podpořit příspěvkem na konto: **019 – 361038389/0800** (u ČSp. Beroun). Jako variabilní symbol je možné uvést rodné číslo, též je možné „ve zprávě pro příjemce“ uvést název „oltář“.

 Sbírka na misie: V neděli 18. října se uskutečnila sbírka „na misie“, při které se v naší farnosti vybralo 5. 322,- Kč. Všem dárcům děkujeme.

 Příprava dospělých ke křtu: Od počátku školního roku probíhají pravidelná setkání pro dospělé, kteří svou cestu k Bohu a k prožívání své víry v Církvi teprve hledají, a to v budově fary **každou středu od 18.00 - 19.00 hodin.**

 Příprava mládeže ke křtu: Pravidelná setkání – příprava ke křtu, tentokrát spíše pro „...náctileté“ – budou probíhat v budově fary **každou středu od 16.00 - 17.00 hodin.**

- **Biblické hodiny:** Ke společným biblickým hodinám se v letošním školním roce budeme scházet pravidelně **každé úterý od 18.00 – 19.00 hodin na faře v Berouně**
- **Pravidelné návštěvy nemocných:** Naše „staré a nemocné“, kteří se nemohou účastnit bohoslužeb, či se ocitli kvůli nemoci v těžké životní situaci, bychom rádi navštěvovali pravidelně, a to **každou středu od 9.00 – 12.00 hodin**. V případě nutnosti nebo „naléhavého případu“ pak volejte **kdykoli(!)** na naše tel. čísla 724 227 853 (P. Josef Pecinovský) nebo 605 981 000 (P. Cyril Kubánek).
- **Setkávání maminek:** Hola, hola, milé maminky, pokud některá z vás mezi nás ještě nezavítala, pak se prostě osmělte a přijďte i s dětmi! Scházíme se každou středu v 9.00 ráno v půdním prostoru farní kaplanky, v případě pěkného počasí se vyskytujeme v přívětivých prostorách farní zahrady či jinde podle domluvy (proto je záhodno, aby se nově přichozí maminka nebála „přihlásit“ na telefonním čísle 732 508 097, aby se dozvěděla, kde nás najde). Případně je také možno juknout na www.beroun.farnost.cz - odkaz „Maminky“, kde by aktuální dění mělo být k nahlédnutí. Tak přijďte. Bude nás víc! ☺
- **Modlitební spolčo:** Bratříček listopad nám jako ideální datum pro modlitební spolčo zvolil čtvrtek **19. 11.** čili ve 20 hodin večer se v kaplance budeme těšit! **Tým MS**
- **Setkání mladších ministrantů:** V sobotu **14. listopadu** se uskuteční setkání mladších ministrantů (kluci cca 8 - 15 let) opět v Hostíně u Vojkovic. Zahájení v 9.30 hodin, předpokládaný konec v 16 hodin. Program: příprava liturgie, mše svatá, hry, soutěže, přednáška a fotbalík. Oběd bude zajištěn. **Přihlášení předem je nutné.** S sebou 120,-Kč (60,-Kč jako příspěvek na oběd, 60,-Kč příspěvek řidiči na benzín), ministrantské a sportovní oblečení. Bližší info o dopravě **Alois Vašků** tel.: 602 129 195 nebo **P. Benedikt Hudema**. 724 209 774.
- **Setkání starších ministrantů:** Ve dnech **20. - 21. listopadu** se uskuteční setkání starších ministrantů (kluci od 15 - 25 let) v Hostíně u Vojkovic. Zahájení v pátek večer, ukončení v sobotu večer. Duchovní i sportovní program. S sebou sportovní i pracovní oblečení, spacák, karimatku a 150,- Kč jako příspěvek na jídlo. Bližší info poskytuje **Lukáš Klimovič** 728 307 267 nebo **P. Benedikt Hudema** 724 209 774.
- **PŘEDADVENTNÍ ÚKLID KOSTELA** se uskuteční v sobotu 21. 11.2009 ve 14.00 hodin v kostele sv. Jakuba v Berouně.

Koncerty v kostelích

- **Renesanční adventní.** První neděli adventní **29. 11. 2009** renesanční adventní zpěvy v podání souboru Ludus musicus pod vedením Františka Běhounka. Koncert začíná v 15.00 hodin v kostele sv. Jakuba.
- **Adventní chorály při tradiční mši svaté na Karlštejně za Otce vlasti Karla IV.** Při liturgii zazní adventní chorály v podání ženské scholy ze Svatojakubského chrámového sboru v Berouně. Bohoslužba začne ve 14.00 hodin v kostele Nanebevzetí P. Marie na hradě.

Z vikariátu

- **Vikariátní konference.** V úterý **17. listopadu** se v Žebráku uskuteční setkání kněží našeho vikariátu. Mše svatá, při které se budeme modlit zvláště za farnosti našeho vikariátu, začíná v místním kostele sv. Vavřince v 9.00 hodin.

- **Slavnostní mše sv. na hradě Karlštejn.** O 1. neděli adventní dne **29. listopadu** ve 14.00 hod. bude v kapli sv. Mikuláše na hradě Karlštejn sloužena slavnostní mše sv. (requiem za Karla IV.). Přijměte pozvání kúčasti!
- **Františkánský klášter v Hájků:** Sobota 7. 11. mše sv. v 10.30 hod., **DUŠIČKOVÁ POUŤ**, celebují bratři františkáni. **Kontakt:** Františkánský klášter v Hájků, Červený Újezd 43 - pošta Unhošť 273 51, tel. 312 697 125, mob.: 604 872 004, web: www.klasterhajek.ic.cz,č. účtu: 510110200257/0100.

Skauti

- Schůzky **dívčího kmene:**
  - SVĚTÝLKA** spojená s **LVÍČATY:** **středa** 16.00-18.00 hodin pod vedením Veroniky Rejskové a Dominiky Kodrasové vždy jednou za 14 dní
  - SVĚTLUŠKY:** **pátek** od 17.00 do 19.00 hodin pod vedením Marie Stielové.
  - LASIČKY:** **úterý** 16.10-18.10 hodin pod vedením Kristýny Kodrasové.
- Schůzky **chlapeckého kmene:**
  - LVÍČATA** spojená se **SVĚTÝLKAMI:** **středa** 16.00-18.00 hodin pod vedením Dominiky Kodrasové a Veroniky Rejskové vždy jednou za 14 dní
  - VLČATA:** **pátek** od 17.00 do 19.00 hodin. pod vedením Pavla Schöberle, Jakuba Kodrase a Jana Franty.
  - OCELOTI:** **středa** od 16.00 do 18.00 hod. pod vedením Petra Čaply a Lukáše Klimoviče
  - ROVEŘI & RANGERS:** schůzky se konají každý **sudý týden ve čtvrtek** od 18.00 do 20.00 pod vedením Milana Vaňka, Jirky Hazuky ml. a Jana Marka.
- Všechny srdečně zveme v **sobotu 14. 11. 2009 od 14:00 hod.** do "skautovny", kde se koná setkání všech bývalých i současných členů střediska RaN. Kontakt olga.doubkova@email.cz, telefon 777 946 469 pro potvrzení účasti a případné dotazy
- V rámci **střediskové rady v pátek 20. 11.** od 19,15 hod. porada SRJ s praktickou ukázkou jak na Google calendar a další webové možnosti komunikace. Za pomoci dataprojektoru předvede a zaučí Lojza Vašků.
- **Mše svatá za skauty 27. 11.** v 18 hod. v Berouně. Zváni jsou všichni členové a příznivci střediska.
- **Středisková výprava: 5. 12. 2009** se koná mikulášská výprava. Sraz na faře v 9 hodin a návrat zpět na faru ve 14 hod. S sebou oblečení podle počasí a věci na výlet. Podrobnější informace budou na internetu, na nástěnce nebo u pořadatelů Marie Stielové, Kristýny Kodrasové a Eniky Švandové.
- **Mše svatá za všechny zemřelé sestry a bratry** bude sloužena v úterý 3. 11. 2009 v 17:30 v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí v Praze.
- **VÝROBA ADVENTNÍCH VĚNCŮ 28. 11.** (sobota před 1.adventní nedělí) od 14.00 do 17.00 hodin ve skautské klubovně. Možnost zakoupení jednotlivých komponentů (svíčky, korpusy, mašle...). K dispozici dále bude chvojí, drátky, přírodní dokorace (sušené ovoce, koření). K zapůjčení také aranžerská pistole (=horký tmel). Příspěvek na energii a malé občerstvení (káva, čaj, sušenky) činí 20,- Kč. Nutno se přihlásit Vydře (Enika Švandová, 776700632) nebo Viky (Eva Hazuková, 732830040) Stačí sms se JMÉNEM a heslem VĚNCE.

- Hle jaký to nad řekou jásot a ples: Předadventní farní společenský večer s plesem Beroun 2009.** Srdečně vás všechny, nejen z Berouna, ale i z širokého okolí řeky Berounky a jiných, zveme již posedmé na společné setkání nejen s tancem. Konat se bude **v pátek 13. listopadu od 20 hodin znovu v sále berounské Sokolovny.** (K tomuto datu bychom rádi uvedli, že oba další předadventní víkendy nemá Sokolovna bohužel volno z důvodu konání blešního trhu a proto jsme se museli přizpůsobit - tento sál je stále ještě nejlevnější z možných, "pouhých" 1600,-kč na hodinu.) V rámci plesu bude opět uspořádána tombola ve prospěch KMSŠ, proto vás moc **prosíme o dary**, aby i letos mohla být tak bohatá, jak jste zvyklí☺. Můžete je do čtvrtka 12.11. předávat ve školce v době jejích provozních hodin, (pracovnicím školky velmi děkujeme). Rádi bychom nalákali i vás, kdo netančíte: Jako každoročně je připraveno předtančení: Pozor, začíná se ve 20.00 hodin přesně! V této souvislosti vyhlašujeme malou soutěž o první tři plně obsazené stoly! Každý ze tří vítězných stolů obdrží poukázku na lahev vína, kterou si vyzvedne u pana Nekolného v občerstvovací boxu v předsálí! Před půlnocí přijde opět překvapení a možná nejen jedno. Uvádět letos bude **Marek Eben s Terezou Kostkovou!** Tak neváhejte a přijďte! Lístky s čísly místenek je možno objednat telefonicky na tel. číslech **602 945 017** I. Vašků, **606 933 521** I. Průšová, **607 235 664** J. Paulíčková a **776 254 988** P. Kodrasová, a vyzvednout je v provozní době v KMSŠ, pokud není domluveno jinak. Využijte, prosíme, předprodeje, na místě budou lístky o 30% dražší.
- Letem světem: Aby nyní po změně času nebylo promítání příliš pozdě, přesouváme začátek na čas 16,30 hod., aby akce navazovala na mši svatou.** Další setkání Letem světem tedy proběhne v **neděli 15. 11. před večerní mši svatou** v 16,30 hodin. Zajímavými fotografiemi nás provede Milan Boldi, který bude vyprávět o svém **putování africkou KENOU.**

- Pravidelná páteční setkání:** Scházíme se každý pátek večer po mši svaté, to je cca v **19.00 hodin.** Přijďte!

FARNÍ CHARITA BEROUN

- Betlém, klub pro děti a rodinu,** od pondělí 12. 10. změnil své působíště z důvodu probíhající rekonstrukce objektu (objekt se přestavuje na azylový dům pro matky s dětmi v tísní). Po dobu rekonstrukce (zhruba rok) bude Betlém využívat prostory na Obecním úřadě v Lochovicích každé pondělí a středu 9.00 - 18.00. Keramická dílna bude v provozu ve středu v odpoledních hodinách (podle programové nabídky).
- Veřejná sbírka Pokojíčky na podporu azylového domu pro matky s dětmi v tísní v Lochovicích.** Veřejná sbírka Farní charity Beroun „Pokojíčky“ je od 13. 9. 2008 zapojena do DMS. Vaše dary využijeme na vybavení budoucího Azylového domu svatého Josefa pro matky s dětmi v tísní. Na podporu našeho projektu odešlete dárcovskou **SMS ve tvaru DMS POKOJICKY na telefonní číslo 87 777.** Cena DMS je 30 Kč, veřejná sbírka Pokojíčky obdrží 27 Kč. Více informací najdete na www.darcovskasms.cz. Fórum dárců spustilo společně

s mobilními operátory novou službu pod názvem **DMS Roční podpora**. Tato služba funguje na stejném principu jako standardní dárcovská SMS. Pomocí této služby mohou dárci pravidelně v průběhu roku přispívat menšími finančními částkami vybrané neziskové organizaci. Pokud byste měli zájem podpořit naši sbírku touto formou, je postup jednoduchý. **Dárce zašle SMS-ku ve tvaru DMS 2008 POKOJICKY na telefonní číslo 87 777**. Každý měsíc po dobu jednoho kalendářního roku vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč. **Konto této sbírky, na které je také možno přispívat, je 0400642379/0800.**

Zprávy odjinud

 Pražská legenda. Výstava Příběh Mariánského sloupu probíhá v Muzeu Karlova Mostu, Křížovnické náměstí 3, v Praze 1, od 15. září do 3. listopadu 2009, otevřeno denně 10 – 18 hodin, vystaven bude originální fragment tváře původní sochy Panny Marie - fotografie, texty, dokumentární filmy i kamenné díly nově vznikajícího mariánského sloupu. <http://marianskysloup.info>

 Modlitba Taizé: Farnost Praha - Bohnice. Zveme vás na pravidelnou modlitbu Taize v kostele sv. Petra a Pavla v Praze 8, která se koná **4. listopadu** od 20.00 hodin. Modlitby se konají pravidelně vždy první středu v měsíci.

 Adorace za povolání v kostele sv. Ludmily: V kostele sv. Ludmily v Praze na Vinohradech se v pátek 6. listopadu 2009 koná adorace za nová povolání ke kněžskému i k zasvěcenému životu, za rodiny a za věnost všech, která je zakončena slavnostní mší sv., které bude předsedat biskup Karel Herbst. Společnou adoraci povedou bratři františkáni a školské sestry OSF. Adorační den se koná vždy první pátek v měsíci. Je zahájen mší svatou v 7.30 hodin, po ní následuje celodenní eucharistický výstav s možností individuální adorace. Společnou adoraci od 15.30 hodin vedou bratři a sestry z různých společenství zasvěceného života. Adorace je zakončena společným slavením eucharistie v 16.30 hodin.

 Podvečer věnovaný kardinálu Beranovi. V rámci výstavy "Pronásledování římskokatolické církve v Československu 1948 - 1960" se v úterý 3. listopadu 2009 od 15:00 hodin uskuteční ve velkém románském sále Strahovského kláštera videoprojekce s výkladem týkající se života a díla kardinála Josefa Berana.

 VÝSTAVA NEJHEZČÍCH ČESKÝCH I ZAHRANIČNÍCH BETLÉMŮ se koná od 23. 12. 2009 – 2. 1. 2010 v Gymnáziu Jana Keplera, Parlérova 2, Praha 6. Otevřeno bude každý den od 10 – 17 hod., 23.12. 13 – 17 hod, 24.12. 9 – 14 hod, 31.12. 9 – 14 hod, 1. 1. 13 – 17 hod, 2. 1. 9 – 14 hod. Spojení tramvaj č. 22, stanice Pohořelec. Bude vystavováno více než 200 exponátů z různých materiálů např. ze sádry, vosku, keramiky, dřeva, slámy, křišťálu, šustí, kůže, alabastru, lávy, čiroku, perleti, betlém malovaný na kamenech, polínkách, pryskyřice, z těsta, paličkový, vyšívaný, z mramoru, vajíčkový, z motýlích křídel, malovaný na peří, ze sádra... Betlémy jsou z různých koutů světa např. Německa, Itálie, Malty, Mallorky, Rakouska, Francie, Vatikánu, USA, Chorvatska, Bolívie, Argentiny, Chile, Filipin, Kolumbie, Afriky, Peru, Španělska, Izraele... www.betlemy.eu

 Vyšla kniha o návštěvě papeže Benedikta XVI. v ČR. Na pulty prodejen Karmelitánského nakladatelství se v těchto dnech dostává nová publikace zaměřená na třídní apoštolskou cestu papeže Benedikta XVI. do České republiky, jež se uskutečnila 26.-28. září 2009

- **Poutní slavnost sv. Klimenta na Levém Hradci** Poutní slavnost ke cti sv. Klimenta se koná 23. listopadu 2009 v kostele zasvěceném tomuto světcovi na Levém Hradci. Slavnostní mše svatá začíná v 19:00 hodin.
- **Přednášku z cyklu Ženská spiritualita** Přednášku z cyklu Ženská spiritualita: Otcové a matky – synové a dcery, ve středu 18. listopadu 2009 od 18.00 hod., přednášet bude PhDr. Jaroslav Šturma. Přednáška se uskuteční v budově Katolické teologické fakulty, Thákurova 3, Praha 6, v I. patře, v učebně P1.

Reflexe: Návštěva svatého otce Benedikta XVI. v České Republice

Berounská mládež ve Staré Boleslavi

„Kolik nás je?“, „Kdo chybí?“, „V kolik to jede?“ byly nejčastější otázky kolem poledního na berounském vlakovém nádraží v neděli 27. 9. 2009. Berounská mládež totiž vyrážela do Staré Boleslavi, aby se nejen setkala s papežem, ale celé boleslavské setkání pomohla zajistit i organizačně. Celkem nás bylo šestnáct a dva další přijeli až na místo, kde se k nám připojili i další ministranti (Mokropsy, Dobřichovice, Úvaly, Praha...)

Cestou nás potkal pouze jeden lehčí karambol v podobě spacáku zapomenutého v rychlíku R797. Po druhé hodině odpolední jsme se vysoukali na boleslavském nádraží a ve společnosti dalších mladých poutníků jsme rázným krokem vyrazili směrem do centra. Ubytovali jsme se na děkanství a svižně se přesunuli na Proboštskou louku, kde nás „zaúkolovávali“ organizátoři slavnosti. Zpočátku jsme nosili židle, hlídali papežskou sakristii, nosili květiny, přenášeli balíky s vodou atd. Na šestou si někteří z nás „odskočili“ přivítat lebku sv. Václava, ale pak opět honem na louku. V osm hodin, když už se všechno zdálo téměř hotové, dorazila delegace vatikánských monsignorů, kteří zásadně nesouhlasili s provedením podia pro mši svatou a dalšími několika drobnostmi. Drobnosti, jako pozice mobilních toalet, jsme hravě vyřešili prostým přenesením (při kterém pomáhal i probošt kapituly P. Kellnar), podium však bylo nutné rozebrat a postavit trochu jinak. Díky tomu se několik z nás dostalo na kutě až v půl druhé.

Nastavovat si budík na 4:30 mi šlo obtížně, vstávání jakbysmet. Sraz „v pět dole“ jsme byli nuceni dodržet pod výhrůzkou fyzického násilí. Co nás bude čekat jsme věděli již z nedělní taktické porady. Od vstupu do areálu mše svaté začal čas letět rychlostí přímo šílenou. Pája, Honza, Kryštof a Vašek začali oslovovat kněze, kteří měli podávat sv. přijímání. Těm správným pak dali kartičku a usadili je do připravených sektorů. Kuba, Lukin a Kája se starali o ministrantské sektory, kde sháněli 250 ministrantů pro kněze, které lapila skupina první. Hansi, Ondra, Mates a já jsme měli na starosti sakristii kněží. Vzhledem k tomu, že se počet ministrantů v sakristii ukázal býti nadbytečným, byla tato skupinka následně ztenčena na dva, Ondra šel pomáhat „lovit“ kněze a já jsem byl odeslán do biskupské sakristie.

Beroun ve St. Boleslavi   *foto Alois Vašků*

Jak se dále dařilo klukům, nevím, ale že po vstupu do biskupského stanu jsem se výrazně opotil, si vzpomínám zcela jasně. Tolik monsignorů jsem předtím viděl jenom na obrázku, v televizi anebo za zábradlím při ministrantské pouti do Říma (viz zpravodaj 2009/4). Mým úkolem bylo pomáhat s oblékáním a být jinak k ruce. První mou pomoc neodmítl Mons. Petr Esterka, pomocný biskup brněnský. Dalším byl řeckokatolický biskup Mons. Ján Kočiš, jehož roucho mělo snad tisíc knoflíčků a jiných vymožeností, u kterých jsem se stále musel dotazovat: „Excelence, kam to patří?“. Mým dalším úkolem bylo roztopit uhlí pro kadidlo. Ne, že by to bohoslovci neuměli, ale nechtěli se zapatlat od mouru. Pak jsem se málem omylem zamotal mezi bohoslovce, kteří šli pozdravit papeže, a jen díky P. Benediktovi jsme se s papežským ceremonářem domluvili, že rozhodně nejsem bohoslovec a že bychom jenom rádi odnesli to kadidlo na místo. Během mše jsem udržoval dvě dávky žhavého uhlí, kdyby jednu někdo vysypal. Po přijímání jsme s P. Benediktem odnášeli Nejsvětější svátost do liturgického stanu, který hlídali naši berounští skauti. Já jsem prorážel cestu, P. Benedikt nesl ciborium a stále mě

Pozdrav z očí do očí *foto Jiří Bešćec*

povbuzoval slovy: „Přidej... ještě přidej!“. Po mši jsem byl opět umístěn do biskupského stanu, odkud jsem pomáhal k autu kardinálu Špidlíkovi. Že je to mimořádný člověk jsem pochopil i z naší konverzace na téma „jaká je to mizerie, když někoho nenesou nohy...“

Jakmile odjel papež a všichni monsignoři, sešli jsme se my, ministranti za podiem, kde jsme začali uklízet, přinášet věci z podia, balit cennosti a naštěstí mezi úkoly byla zmínka o občerstvení. Mezitím se skauti Pípa, Zuzka, Lída, Dominika, Pavel a Jirka vydali hlídat východ z baziliky, aby nikdo nepředbíhal řadu čekající na možnost uctít lebku sv. Václava. Po splnění všech úkolů (z nichž jsme nejpoctivěji plnili ten občerstvovací) se i my ministranti volným krokem vydali k bazilice, kde jsme vystřídali holky. Pak už nás čekal jenom sprint na vlak, který nám málem ujel, cesta domů a čekající rodičové.

Teprve po několika hodinách spánku mi začalo docházet, čeho jsme mohli být součástí. Ve Staré Boleslavi jsme byli součástí společenství, do kterého každý přispěl jinak – někdo svojí účastí, někdo televizním přenosem, někdo jinou prací. Plody těch několika hodin nenajdeme v úterý pod rohožkou, ale budeme je objevovat spoustu dní. Ale jsem si jistý, že každý z nás si jich časem nasbírá plnou nůši.

Jan Bešćec

Setkání s papežem

V sobotu 26. 9. 2009 jsme se s několika vybranými rodinami zúčastnili setkání se svatým otcem Benediktem XVI. v kostele Panny Marie Vítězné v Praze, kam svatý otec zavítal poklonit se Pražskému Jezulátku a předat mu korunku hned po svém příletu do České republiky. Byli jsme velice poctěni tím, že nám vůbec byla tato možnost panem vikářem nabídnuta, neboť jsme splňovali určitá kritéria výběru a naše děti věkem spadaly do té určené skupiny. Dlouho jsme si kladli otázku, jestli nám tato pocta vůbec přísluší.

Samotnému setkání předcházelo vyplnění dotazníku, poté nám přišly kartičky, každému na jméno, a pokyny, co smíme a nesmíme s sebou mít a kdy se dostavit.

Když nadešel očekávaný den, ranní vstávání nebylo ničím výjimečné (naše již velké děti samozřejmě nechtěly vstávat, vždyť je sobota). Jejich neochota přímočaře vzrůstala s důležitostí akce a naší nervozitou (převážně mojí), abychom byli na místě včas. Během snídaně, kdy už jsme byli řádně připraveni, volal Lojza, že v noci domluvený plán (přivezl totiž

Kostel Panny Marie Vítězné -setkání papeže s rodinami. foto av

před půlnocí zpravodaj, ještě teplý z kopírky, abychom ho předali rodičům ke skládání a on tak stihl všechny sobotní, nedělní a pondělní bohoslužby) je zcela jiný. Jelikož onemocněla polovina rodiny, jedou do Prahy jen tři, a tak můžeme jet jedním autem. To jsme uvítali, protože se Lojza v Praze dobře vyzná i co se týká parkování. Bylo o starost méně. Dojeli jsme na Malou Stranu, zaparkovali pár metrů od kostela. Cestou jsme prošli bezpečnostním rámem a absolvovali i prohlídku tašek a kabelek. Na místě jsme měli být nejméně 1,5 hodiny předem. Potom už nebyl nikdo dovnitř vpuštěn. My jsme si přidali ještě hodinu a vyplatilo se to tím, že jsme si měli kam sednout, neboť kostel byl už téměř zaplněný. Obsadili jsme jednu z posledních lavic a sledovali zkoušku nám dobře známé Ztracené kapely, která později zpřijemňovala čekání. Potom zkoušel dětský šedesátičlenný pěvecký sbor z Jablonce nad Nisou. Děti zpívaly tak krásně, až běhal mráz po zádech. Především jejich soprány zněly tak čistě ve sférických výškách, že myslím něco takového nejde ani napsat do not. A tak jsem se najednou přistihl, že se chvěji po celém těle jako osika. Snad tou hudbou, očekáváním, zimou (byl tam docela průvan), nebo se o mě pokouší nějaká nemoc.

Při modlitbě Otčenáš... foto D.P.

Konečně jsme se dočkali – zvenku je slyšet křik. Už vidím mezi muži z ochranky a biskupy prosvítat bílou postavu. Už vchází, překvapuje mě jeho malý vzrůst, ale přesto z něj vyzařuje velká osobnost, podává skoro každému ruku, blíží se k nám, rychle přestávám fotit. Už, už ho máme nadosah, podává ruku paní v lavici za námi, v tom se otočí a jde k protější řadě lavic. Obejme pár lidí, podá ruku, zase se vrací na naši stranu, podává ruku lidem v lavici před námi, jde dál, vše se odehrává velmi rychle. Jsem jako v transu. Pak se jde poklonit Pražskému Jezulátku, modlíme se s ním. Adélka je s kluky Vašků vpředu v sektoru pro děti. Náhle vidíme, jak se proplétá přes ochranku a jde k nám. Chce foťák. Fotky z blízka budou lepší. Svatý otec k nám promlouvá, modlíme se s ním Otčenáš (česky). Poté setkání se svatým otcem končí. Ještě nám žehná a jde ven. Opět cestou objímá děti, podává ruce – jde po druhé straně, smiřuji se s tím, že nejsme mezi těmi šťastnými. Už je téměř venku z kostela.

Adélka běží ještě fotit, je u východu, připlete se do cesty. Jeho Svatost jí podává ruku. Závidím jí, ale jsem šťasten, alespoň někdo z rodiny. Odpoledne sedím už doma u kávy, zážitky jsou tak silné, že je nemohu vstřebat. Díky, Bože, dnes jsem se cítil opravdu velmi blízko. *Daniel Průša st.*

Když mi papež podal ruku, byl jsem šťastný

Dostali jsme pozvánku k Pražskému Jezulátku, abychom se setkali se svatým otcem Benediktem XVI. při setkání rodin s dětmi od 6 do 15 let. Některé rodiny z Berounska, které by také přicházely v úvahu, měly již děti starší nebo naopak mladší a nemohly by tak jet na setkání celé. My jsme ale nakonec také bohužel všichni nejeli, protože mamka a mladší bráchové byli nemocní. Tak jsme jeli jen já, Lojzík a táta. Když jsme dojeli do Prahy, museli jsme jít pěkný kus cesty pěšky. Došli jsme na místo, ukázali jsme průkazky, které pro každého účastníka poslalo Centrum pro rodinu při Arcibiskupství pražském, a procházeli detektory kovů, aby se nic u Pražského Jezulátka nestalo. Už předtím nás pořadatelé upozornili, že nesmíme mít deštníky, kapesní nože, telefony... Když přijel na místo Benedikt XVI., podával si ruce s mládeží. Já jsem byl s Lojzou a Adélou Průšovou ve předu v části pro děti. Tam svatý otec podal ruku i mně. Byl jsem moc šťastný!

Benedikt XVI. se zdraví s dětmi. foto z netu

Když jsme pak mluvili s babičkou, říkala mi z legrace, že si tu ruku nesmím mýt. *Matěj Vašků*

Setkání se Svatým otcem Benediktem XVI.

Je pondělí, 28. září, svátek svatého Václava, volno, můžeme si přispat... Nemůžeme! Vstávám naopak velmi časně. Nevadí, vstávám časně skoro pořád, dnes tedy ještě o něco dřív. Teploměr na okně hlásí, že je venku opravdu chladno. Teplá bunda, skládací židle, do batohu termosku. Až na tu židli dlouholetý nácvik z turistiky. A pak hurá do tmy, autobus nepočká. Na křižovatce u Černého koně se setkávám s Hazukovými a Průšovými, zájezdový autobus už je na místě a vzápětí přijíždí druhý od Králova Dvora.

Z Berouna jsme vyrazili za tmy, na místo přijíždíme za šera, za chvíli bude svítat. Hodina mezi psem a vlkem. Autobusy přijíždějí jeden za druhým, rozhodně tu nejsme sami. Hloučky lidí se dávají do pohybu a slévají se jako pramínky v zástupy. Zástupy proudí jedním směrem jako řeka, podobné řeky se valí ze všech stran a vlévají se do moře na Proboštské louce. Původně jsem váhala – mám jet, nemám jet? Nemám ráda velké davy lidí, stísňují mne. Ale tady na místě prožívám naopak něco povznášejícího – všichni jdeme za stejným cílem, všichni budeme trpělivě čekat. Je to takové... biblické.

Procházíme polními cestami, místními asfaltkami, ulicemi, blížíme se, a pak jsme konečně na místě, na Proboštské louce u Staré

Ranní cesta na Proboštskou louku. foto av

Boleslavi. Zbývá najít sektor D3, do něhož máme místenky. Snažím se moc nevnímat techniku, věže s ozvučením, velkoplošné obrazovky, kroužící helikoptéru, červenobílé ohrazení sektorů... ruší to mé „biblické“ představy. (Já vím, ono to jinak zorganizovat nejde...) Vlevo od nás vychází slunce, vyhoupló se z mlhy a mraků, které odplouvají někam za obzor, a slibuje jasný den. Pěkná zima, časná hodina, horký čaj z termosky, před námi dlouhé čekání, vnitřní ztišení. (Skládací sedačka je úžasný vynález! Později se mi osvědčí i jinak – dá se na ni vyskočit, fotit a nespádnout!) Zástupy lidí houstnou, louka se zaplňuje. Slunce pokročilo na své dráze, zanedlouho začne hřát.

Svatý otec právě přijíždí... foto D. Průša

Kolem deváté hodiny nastává oživení, Svatý otec už je ve Staré Boleslavi! Všech se zmocňuje slavnostní nálada, kolem vládne radostná atmosféra očekávání, napětí... naděje na setkání... Kdybychom ho tak viděli na vlastní oči! Silné okamžiky následují jeden za druhým. **Svatý otec v papamobilu projíždí pouhých pár metrů kolem nás! Vyskakují na sedačku – a mám ho na fotce úplně zblízka!!!** Reakce lidí jsou různé – já to prožívám spíš jako euforii, štěstí, směju se a ukazuji známým posledních pár snímků. Nedaleko stojí dvoumetrový muž, má za brýlemi červené oči a nestydí se za slzy dojetí. Ještě čekáme, až bílý papamobil projede mezi všemi sektory. Zavírám oči, do obličejů mi září slunce, už začalo hřát.

Další silné zážitky – **papežova čeština!** Pozdrav a několik vět v naší mateřštině. Desítky tisíc lidí – a po homilii naprosté ticho. (Během mše svaté nastalo vlastně několikrát.) – Nejsilnější dojem – **padesát tisíc lidí zpívá starobylý chorál Svatý Václave!** Kamarád Honza později přiznává: „Zvládl jsem jen první sloku, ty další už jsem jen brečel...“

Ze mše svaté určené mládeži. foto A. Vašků

Čemu se to podobalo? Napadá mě (a nejsem sama), jaké to asi bylo, když Ježíš mluvil k zástupům... Jaké tam asi tenkrát bylo ticho... a jak ho lidé slyšeli i bez ozvučení... Později se shodujeme, že naše dnešní oslava patrona české země svatého Václava a mše svatá se Svatým otcem bude nezapomenutelná. Mnozí nás budou přesvědčovat, že v televizi toho bylo víc vidět, že měli všechno zblízka, že spatřili známé tváře našich kněží, že to měli z první ruky... No ano, ale televizním signálem tu atmosféru zcela přenést nelze! My jsme byli při tom. Stali jsme se součástí zástupů...

Lidmila Fričová

Papežský erb - mouřenín, mušle a medvěd

Až při návštěvě svatého otce Benedikta XVI. jsem si teprve více všimla znaku - erbu, který má každý papež jiný. Samozřejmě, že svůj erb má každý biskup, a tak i papeže Benedikta XVI. provází symboly jeho erbu už od doby jeho biskupského svěcení, pouze

nyní v novém provedení a ověčené papežskými atributy. Bylo by mne zajímalo, co jednotlivá znamení v erbu znamenají - mouřenín, poutnická mušle a medvěd, ale nikde jsem to zrovna nenalezla. Shodou okolností jsem začala číst knížečku, kterou svatý otec napsal v osmdesátých letech o době svého dětství a dospívání v nacismu, kněžské a vědecké dráze až k době, kdy byl vysvěcen na biskupa a stal se arcibiskupem v Mnichově a ve Freisingu. A na konci knížky jsem ke své velké radosti (měla jsem pocit malého dárku shůry) narazila na vysvětlení papežovými vlastními slovy. Tady jsou:

“Ve znaku biskupů z Freisingu je už přibližně tisíc let korunovaný mouřenín. Neví se, co to znamená. Pro mne je to výraz univerzality církve, která nezná rozdílu mezi rasami a třídami, protože jsme všichni “jedno” v Kristu Ježíši.

Zvolil jsem si ještě další dva symboly. Prvním z nich je mušle, která je především znamením našeho putování, toho, že jsme stále na cestě: “Nemáme zde stálé místo.” Mně však také připomíná legendu, Augustina, který přemítal nad tajemstvím trojjedinosti a uviděl prý na pláži dítě hrající si s mušlí, kterou se pokoušelo přelit vodu z moře do malé jamky. A tu mu prý bylo řečeno: jako nemůže tato jamka pojmout všechnu vodu moře, tak malý je také tvůj rozum, abys pochopil tajemství Boha. Tak se pro mne mušle stala odkazem na mého velkého mistra Augustina, odkazem na moji teologickou práci a odkazem na velikost tajemství, které sahá dál než veškerá naše věda.

Jako druhý symbol jsem si z legendy zakládajícího freisingského biskupa Korbiniana vybral medvěda. Legenda vypráví, že když se tento svatý vydal na cestu do Říma, roztrhal jeho koně medvěd. Korbinian ho za tento zlý skutek přísně pokáral. Naložil na něj vše, co do té chvíle nesl kuň. Nyní musel medvěd vléct celý náklad do Říma a teprve tam ho svatý muž propustil. Medvěd, kterému svatý muž naložil na hřbet břemeno, mi připomněl meditaci svatého Augustina o jednom žalmu. Ve verších 22 a 23 žalmu 72(73) našel vyjádření tíže i naděje svého života. To, co nachází v těchto verších a jak to komentuje, je jako autoportrét vykreslený tváří v tvář Bohu, a tedy nikoli pouze zbožná myšlenka, nýbrž výklad života a světlo na cestě... *Když bylo moje srdce zmatené..., protože jsem byl pošetilý a nerozumný, choval jsem se před tebou jako hloupé dobytče. Přesto však jsem stále u tebe...* Augustin pojal slovo o dobytčeti trochu jinak. Latinské slovo iumentum znamená především tažná zvířata... a v tom vidí obraz sama sebe pod tíhou biskupské služby. Zvolil si život učence a byl mu Bohem určen úděl *tažného zvířete*... Co přesnějšího bych mohl říci o svých biskupských letech? O Korbinianovi se vypráví, že propustil medvěda v Římě na svobodu. Zda šel do Abruzzu nebo se vrátil do Alp, to už legendu nezajímá. Já jsem odnesl svoje břímě do Říma a již dlouhou dobu s ním putuji ulicemi věčného města. Kdy budu propuštěn, to nevím, ale vím, že i pro mě platí: Tvým soumarem jsem se stal, a tak, právě tak jsem u tebe.“

A my už víme, že nejskromnější ze skromných nese své břímě dál a propuštěn zatím, dá-li Pán, hned tak nebude. (Dle knihy Josepha Ratzingera “Můj život 1927-1977”; kráceno) **I. Vašků**

Názory: Tisíceré díky!

Slavnost sv. Václava, kterou jsme letos mohli prožívat společně s otcem Benediktem XVI. v rámci setkání papeže s mládeží, byla opravdu povznášející. Skrze obrazovku tu

atmosféru tak nenasajete. Kvůli nemoci, která mne, potvora, dostihla zrovna o “papežském” víkendu a nedovolila mi opustit dům, jsem ovšem neměla jinou možnost, než sledovat vše z obrazovky a tak jsem byla odkázána na televizní vysílání a vyprávění št’astnějšího zbytku rodiny. A přesto jsem byla doslova uchválena krásou mše svaté ve Staré Boleslavi!

I skrze neosobní elektroniku na nás u obrazovky doslova dýchalo radostné očekávání a poté nadšení, když se objevil Svatý otec; duchovní hloubka bohoslužby celebrowané nástupcem sv. Petra a zástupcem Ježíše zde na zemi. Svatý otec i na nás za “sklem” velmi zapůsobil, musím se přiznat, že až nyní po jeho návštěvě, jsem ho skutečně přijala za “svého” papeže. Do té doby byl pro mne papežem stále Jan Pavel II. Skromný otec Benedikt XVI. si ale cestu do našich srdcí našel rychle. Nádherný zážitek umocňovala i krásná hudba, která mi tolik evokovala setkání mládeže právě s papežem Janem Pavlem II. na Svatém Kopečku v roce 1995. A uchvátila nejen mne. I mí vrstevníci (ač se tak cítíme, přece jen už holt nejsme pár let před či po čtyřicítce považováni za mládež☺) a přátelé, do kterých bych to neřekla, byli osloveni touto hudbou v podání mladých - kapely Credens z Ostravy, Scholy brněnské mládeže a dalších. Velmi mne udivilo, když jsem se měsíc po papežské návštěvě dozvěděla (na www.knez.cz) o otevřeném dopisu mladých varhaníků, ke kterému se připojilo více než tisíc věřících (dopis.varhanici.info). Že prý hudba nebyla vhodná pro setkání s papežem a že na svatém otci bylo vidět

*Vše obklopovala technika, která umožnila duchovní zážitek i nemocným, kteří se neúčastnili. foto av nespokojenost. Nechci (a ani nemám dostatečné poznání, abych zde mohla) polemizovat o názoru, že jediná hudba, která je vhodná ke mši svaté je chorál a polyfonie, jak jsem se dočetla v rámci onoho “dopisu”. Ale chci poukázat na fakt, že jakási “oficiální” mše svatá se svatým otcem pro celou českou republiku doprovázená slavnostní a varhanní hudbou se konala den předem, v Brně! Naopak pondělní bohoslužba byla určena především mládeži, ač samozřejmě nejen jí. Ale jako setkání mládeže byla samozřejmě celá pondělní akce koncipována. Papež Benedikt XVI. proti hudbě nevyjádřil žádné výhrady. Dokonce muzikantům v Boleslavi dle biskupa F. Radkovského radostně kynul. (Ovšem pozvednutí paže si třeba každý vyložil po svém☺.) Otec biskup Radkovský dále zmínil ve své odpovědi na otevřený dopis: “*Podepsaní odborníci se asi nikdy nezúčastnili světových setkání mládeže se Svatým otcem. Sám jsem byl na setkání v Paříži a v Římě s Janem Pavlem II. a v Kolíně s Benediktem XVI. Tam všude se hraje a zpívá takováto hudba při bohoslužbách.*”*

Proti argumentu, že bychom se neměli snažit napodobit světský styl a že tato hudba nemůže nikoho oslovit, mohu uvést jediný protiargument, zato velmi osobní. Ačkoli mám ráda varhanní hudbu, právě takovéto “mladé” písně, blízké mému tehdy teenagerskému srdci, hrály před asi osmnácti lety roli u mé konverze. A oslovují mne dodnes. Věřím, že tato hudba mohla své plody přinést i ve Staré Boleslavi. Jako odpověď signatářům otevřeného dopisu vznikla iniciativa “Tisícere díky” (www.TisicereDiky.cz), ke které jsem se po internetu ráda připojila a vyjádřila tak poděkování organizátorům a biskupům za umožnění tak krásného duchovního

prožitku. Chtěla jsem původně napsat na konec, že iniciativa "Tisícere díky" má v době uzávěrky již více signatářů než "Otevřený dopis mladých varhaníků", ale raději použiji některé z názorů podepsaných vyjádřených v děkovné petici: "Svatý otec nás přijel stmelit a my se tady handrkujem..." a nebo "Kdo zpívá, dvakrát se modlí!"

Ivana Vašků

Papež Benedikt XVI. o návštěvě u nás

Svatý otec dnes 30. září 2009 při generální audienci na svatopetrském náměstí ve Vatikánu poděkoval Bohu spolu s více než deseti tisíci poutníky za "mimořádnou apoštolskou cestu do České republiky". Papež řekl, že cesta do České republiky byla znamením pro celou Evropu.

„Návštěva, kterou jsem podnikl také jako upomínku na pád komunistického režimu v Evropě před 20 lety, byla poutí na místo víry a působení významných světců. Tato cesta měla současně být znamením pro celou Evropu, pro náš kontinent, který se potřebuje znovu zamilovat do Krista a nabrat naději pro pravý život,“ řekl papež.

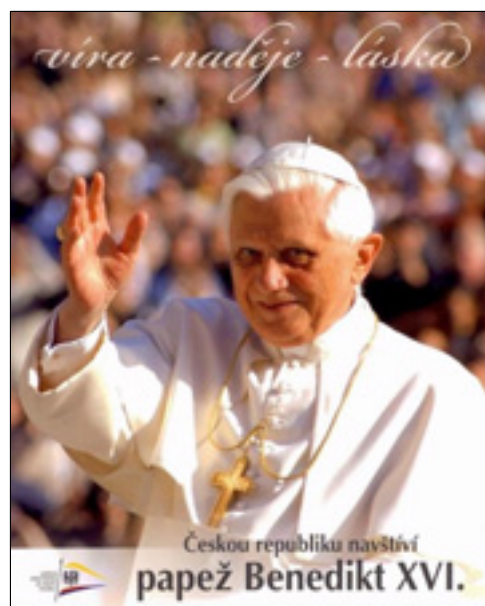
O nedávné cestě dále řekl: „Byla to skutečná pouť a zároveň mise do srdce Evropy: pouť to byla proto, že Čechy a Morava jsou již více než tisíciletí zemí víry a posvátnosti, mise to byla proto, že Evropa potřebuje najít pevné základy své naděje v Boha a v jeho lásku.“

Svatý otec svou cestu shrnul následujícími slovy: „Moje první zastávka patřila známému Pražskému Jezulátku, které tak konkrétně znázorňuje tajemství vtělení. Toto zobrazení se nalézá v kostele zasvěceném Panně Marii Vítězné. Od Panny Marie si stále toužíme vyprosít skutečné vítězství, vítězství lásky a života pro naše rodiny a celou společnost. Poselství naděje, která je založena ve víře v Krista, bylo tématem eucharistické slavnosti v Brně a ve Staré Boleslavi, kterou jsem slavil spolu s mnoha mladými lidmi. Ve Staré Boleslavi jsem se modlil u hrobu svatého mučedníka Václava, jehož obliba spočívá také v tom, že před všemi svody světské moci dal přednost Boží říši.“

Papež hovořil také o dalších setkáních, které při své cestě absolvoval. „Všude se mi dostalo srdečného přijetí, za což děkuji všem lidem v České republice. Kéž jim Bůh pomáhá znovu nalézt křesťanské kořeny, které formovaly jejich kulturu, a kéž jim pomáhá na těchto základech vybudovat svůj život.“

Papež vyjádřil naději, že liturgické obřady, které se v České republice konaly, "přispějí k prohloubení víry a oživení katolické angažovanosti národů ve střední Evropě, hlavně pak mladých lidí".

(ap, www.oecumene.radiovaticana.org)

redakční archiv

Výstava Příběh Mariánského sloupu končí

Dne 16. 9.2009 v 11:00 hod. Muzeum Karlova mostu otevřelo tiskovou konferencí výstavu „Příběh Mariánského sloupu“. Výstavu pořádá Mariánská kamennosochařská huť, vedená sochařem Petrem Váňou www.marianskysloup.info, společně s Muzeem Karlova mostu, www.muzeumkarlovamostu.cz.

Národní muzeum zapůjčilo z pražského Lapidária ústřední exponát – dochovanou originální kamennou tvář sochy Panny Marie z původního Mariánského sloupu.

Výstava vznikla z touhy zveřejnit současný živý a stále probíhající děj – Příběh obnovy Mariánského sloupu pro pražské Staroměstské náměstí. Všichni, kteří pracují fyzicky na jednotlivých kamenných

částech nového sloupu, pociťují naději. Naději ve smíření. Pracují, aby mohl být sloup obnoven. Pracují převážně zadarmo a přidává se stále více lidí, kteří chtějí pomoci. V loňském roce věnovalo italské město Vitorchiano Praze tři velké bloky pískovce na střední část sloupu. Výstava představuje ve fotografiích, překvapivých textech a videoprojekcích tuto část příběhu, který se odehrál v Itálii. Shrnuta je zde i historie rekonstrukce sloupu, na kterou nyní navazuje nový příběh jeho obnovy. Ti, kteří na obnově sloupu pracují, by chtěli na této výstavě zveřejnit své pohnutky. Důležitým motivem výstavy je poděkování. Poděkování všem, kteří jsou pro obnovu sloupu a svými rukama toto uskutečňují, zároveň poděkování těm, kteří jsou proti, neboť oni udržují příběh obnovy Mariánského sloupu v čistotě úmyslů. Chtěli bychom pozvat všechny, kteří se tohoto příběhu mají možnost dotknout, neboť on sám je legendou, legendou živou, pokračující, plnou naděje, legendou nejen pražskou.

redakční archiv

Výstava „Příběh Mariánského sloupu“ probíhá v Muzeu Karlova mostu, v prostorách původního kostela Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou, pod dnešním kostelem Sv. Františka na Křižovnickém náměstí. Výstava potrvá do 3. listopadu 2009 každý den od 10.00 hod do 18.00 hod. **-red-**

Svatý otec při své návštěvě Staré Boleslavi dostal jako symbolický dar věrnou kopii Palladia země české, a proto se o tomto ochranném obraze dost psalo. Málokdo ale ví, že slavná památka se jednou dostala až k nám do Berouna.

Kterak se stalo, že Palladium země české v Berouně přebývalo

Ne, nepůjde o nějakou kratochvilnou historii, jak by se snad dalo předpokládat z nadpisu. Situace tehdy, v roce 1778, byla naopak nadmíru dramatická. V červenci vtrhl do severních Čech pruský král Fridrich a země se octla ve válečném nebezpečí. Důvodem vojenského vpádu byla tzv. bavorská otázka. Císařovna Marie Terezie měla získat jihovýchodní Bavorsko po vymření jedné větve rodu Wittelsbachů, ale pruský král chtěl tomuto rozdělení Bavorska zabránit. Vpád do Čech nazývá náš berounský děkan **Josef Antonín Seydl** ve své **Kronice královského města Berouna** hezky česky „*tak zvaný pruský ruml*“. „...**jak Praha, tak i Stará Boleslav byla u velikém nebezpečnosti před Prusy. Pročez, aby snad staroboleslavská Panna Maria nepřišla opět do zajetí, jako 1630, kdy Sasové do Čech vpadli a jí dle Balbína uzmouce, do Drážd'an zavezli, odkud musela pak mnoha tisíci, nač kněžna Lobkovicová nejvíce vynaložila, vykoupena býti, vzal ten obraz staroboleslavské Panny Marie, jistě z vzáctného kovu předávno zhotovený, pan František Xaver Tvrdý, světící biskup a děkan staroboleslavské kapituly k sobě do Prahy...**“ (J. A. Seydl)

(Celé jméno kněžny, o níž byla v úryvku zmínka, znělo Benigna Kateřina Lobkowiczová. Obraz byl navrácen do Čech i zásluhou císaře Ferdinanda III.; do Boleslavi se pak vrátil roku 1638 při velké poutní slavnosti. Opustil však Starou Boleslav ještě dvakrát, byl opatrován na vídeňském císařském dvoře. V posledních dnech třicetileté války se ocitl v rukou Švédů a do Čech i do Boleslavi se vrátil až r. 1650.)

Ale vraťme se k našemu příběhu: Když byl strach z nepřítele největší, zdála se věrnému strážci biskupu Tvrdému i Praha málo bezpečná, a rozhodl se proto jednat: Palladium země české musí zachránit za každou cenu! Milostný obraz Panny Marie staroboleslavské je v ohrožení... Protože dobře znal berounské děkanství, neboť tu v letech 1743 -1748 býval kaplanem, padla volba na Beroun, Palladium sem odvezl „...a tady s ním na děkanství nahore v rohovém pokoji proti východopůlnoci z dne 9. na 10. den měsíce září 1778 přenocoval.“ (J. A. Seydl) (*Východopůlnoc* je severovýchod, takže je to rohová místnost směrem do farní zahrady.) Ráno v sedm hodin ale dostal zprávu, že pruský král Fridrich i se svou armádou opustil 8. září ležení a táhne domů směrem do Slezska, a tak se vrátil i s milostným obrazem do Prahy.

Berounský děkan **Josef Antonín Každý** byl právě před rokem jmenován čestným kanovníkem kapituly svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi. Nyní byl potěšen, že tu milostný obraz jednu noc přenocoval, a proto na ten rohový pokoj složil chronogram (děkan Seydl ho nazývá dobovým slovem *časonápis*) a nechal ho napsat na stěnu „z ohledu tak vzácné nocležnice“:

FeLIX CVbILe! In qVo eXorto beLLo borVssICo thaVMatVrga saCra
VeteroboLesLaWiensIs Vna noCteqVieVIt.

V českém překladu to znamená:

**Šťastný příbytku, v němž za pruské války posvátná divotvorkyně
staroboleslavská jednu noc odpočívala.**

Post scriptum: Přiznávám se bez mučení, že římské číslice sice v nápisu opravdu vidím, jejich smyslu se však vzhledem k datu a letopočtu nějak dobrat nedokážu. Ale třeba někdo z vás umí chronogramy řešit! Děkan Každý si na ně asi potrpěl. V následujícím roce 1779 sestrojil berounský měšťan Jan Engelbert na kostel sv. Jakuba troje sluneční hodiny; na východ, jih a západ. Čtvrté umístil na děkanství „proti polednímu“, tedy rovněž na jih. J. A. Seydl podotýká, že „náš kněz k nim také složil časonápisy“, z nichž tři byly ještě v jeho době čitelné, pouze na západní straně kostela se mu už nápis přečíst nepodařilo. Všechny byly opět latinské. J. A. Každý měl patrně i smysl pro humor – nápis na děkanství zněl: **Každý jest v berounské otčině strážcem ovcí. Křtí, oddává a bohoslužby slouží.** Své příjmení ovšem také přeložil do latiny: *Quilibet est custos ovium Berauna. Abluit, copulat atque litat.* To zpravidla vzbudilo u lidí příchozích do města značný údiv, než zjistili, že slovo *každý* tu znamená *Každý*, to jest příjmení páně děkanovo. Muselo se jim v první chvíli zdát, že v Berouně křtí a oddává vlastně kdokoli.

Lidmila Fričová

redakční archiv

Píšete nám: Mřížka nás nijak neodděluje

Vážený pane administrátore a otče naší farnosti, vážení čtenáři, ve svých 68 letech jsem s radostí sledovala návštěvu Svatého Otce Benedikta, která mne naplnila nepopsatelnou radostí. Na četné otázky laiků, co Vás zaujalo na návštěvě papeže v České republice odpovídám POKORA. Pokora vyzněla jak z papežovy bohoslužby, z jeho projevů, chování a vystupování, tak z chování věřících na bohoslužbách. Přála bych si, aby slova Svatého Otce přispěla v naší zemi k větší pokoře, úctě, lásce a víře a hlavně aby vedla i vládu přehodnotit jejich chování.

Těší mne, že v našem kostele přibývají rodiny s malými dětmi a připomíná mi to i moje dětství, kdy zde v kostele byla spousta dětí, které se zúčastňovaly života farnosti. Svátek Božího těla prožívala celá farnost průvodem kolem náměstí, kdy jsme jako družičky sypaly z košíčků květinové lístky, nebo jak jsme se s úctou jako družičky přednášely nejrůznější básničky a tak ctili májové pobožnosti před středním bočním oltářem v kostele. Zažila jsem v Berouně důstojného pána Lobkowitze, sestru náboženství Šebestovou a pak důstojného pana Nováka, který nás připravoval k prvnímu svatému přijímání, které jsme přijímali klečíc před mramorovou „mřížkou“, krásně zdobenou uměleckým kovářím s květy. Byla to později doba politicky těžká, ale přesto si tyto vzpomínky celý život nosím ve svém srdci a v mnoha těžkých obdobích mi dodávaly sílu.

Interiér chrámu sv. Jakuba foto av

V poslední době se jedná v rámci rekonstrukce a opravy kostela také o zrušení shora uvedené „mřížky“ před oltářem, což by mne skutečně bolelo, protože se domnívám, že takový zásah by neodpovídal kultuře a snad by to ani památkáři neměli schválit. Všichni, kdo jsme sledovali návštěvu svatého Otce v karmelitánském kostele Panny Marie Vítězné, jsme viděli i tam mřížku, kterou by si nikdo nedovolil odstranit, tak jako v mnoha jiných chrámech nebo dokonce ve Vatikánských a jiných světově známých chrámech. V cyklu křesťanství proběhlo mnoho a mnoho změn, ani ten převratný, kdy byla změna od sloužení mše svaté před svatostánkem zády k lidu ke sloužení obřadu čelem k lidu... A také se nemusel odstranit původní svatostánek, nebo jiné změny a skutečně tyto stále atributy nikomu nevadí, tak jako by i v budoucnu nevadila nádherná mřížka, která ke kostelu odjakživa patří, jako andělíček (pokladnička), který děkuje za Vaše dary. Už byly odstraněny z kostela mnohé nenahraditelné předměty, jako nádherné zpovědnice, některé obrazy, ale i nástěnné malby a stropní malba hvězdného nebe aj. Nepřísluší mi kritika a je to jen konstatování.

Ráda jsem dárcem na charitativní sbírky, tedy i na opravu kostela a doufám, že nepřispívám na odstranění oné mřížky.

Žila jsem 40 let v zahraničí a zúčastňovala jsem se mnoha poutí na poutní místa do zahraničí i mnohých do Vatikánu a vždy mne to naplnilo další životní silou. Po návratu do Berouna jsem poděkovala sv. Jakubovi, za to, že mne vedl světem a navrátil mne do míst mých kořenů. Prosím za to, aby se i tady plnily kostely věřícími, jako tomu bylo v zahraničí, aby rodiny s dětmi byly také pokorné a tiché, jako je to tam. Co je liší od těch místních je jen maličkost, která je dána už

výchovou rodičů a pak dětí, což někdy je zde rušivý element a neúcta k oltářům, protože všechny boční oltáře v kostele je nutno ctít, tak jako hlavní oltář a u žádného oltáře není místo na probíhačky a hraní dětí. Děti mají mít dostatek prostoru na hraní mimo kostel a mají být vychovány k tichosti a je na rodičích, aby je k tomu vedly, nebo je případně pro nezvládnutí vyvedly ven, v zájmu ostatních účastníků bohoslužby, nemluvím o miminkách, ta mají v rukou rodiče. Ani v mém dětství jsme neztráceli úctu k prostorám kostela, k oltářům, nebo tehdy i na kůru a nikdo by si tehdy snad ani nedovolil mluvit.... Mělo by vysvětlovat a upozorňovat rodiče asi častěji, jak je vhodné se chovat u oltářů a v kostele, protože rodiče to asi neslyší, nebo nechtějí slyšet. Sama jsem vychovala děti a v tomto vím, o čem hovořím a děti mám ráda.

Přeji celé farnosti pokoru, úctu, víru, naději a lásku a stále mnoho úspěchů, nové věřící, kteří najdou pravou víru. Děkuji všem místním kněžím za dobrá slova v homiliích a za jistě ne vždy jednoduchou službu a také za profesionální hudební doprovod bohoslužeb panu varhaníkovi.

Září 2009 – v pokoře jedna z věřících z farnosti kostela sv. Jakuba

Co se dělo: Mé první ministrantské setkání

Panorama vesničky Počepice u Sedlčan, kostel vlevo. foto av

Sešli jsme se v Loděnici u Vašků v 8.00 hodin. Nasedli jsme v počtu sedmi osob do auta a jeli jsme do Počepic u Sedlčan. Přijeli jsme na místo k nádhernému kostelíku sv. Jana Křtitele s šindelovou kopulí. Potom jsme přišli do zákristie. Někteří jsme se oblékli do hábitu. Pak jsme měli asi půl hodiny nácvik u oltáře, jak se co dělá. Pak byla mše. Po mši jsme šli na nedalekou barokní faru. Tam jsme probírali růženec. Potom jsme se naobědvali a po obědě byl test o růženci. Po testu jsme šli do školní tělocvičny. Hráli jsme fotbal a posledních 10 minut jsme hráli bumerang. Pak jsme opět nasedli celí unavení, ale šťastní do auta a jeli jsme domů. Už aby bylo další setkání.

Daniel Ivan Pletánek

Osobnosti našich farností

Dobrá duše hudlického kostela

Většina našich kostelů má někoho, kdo se stará jak o pořádek, tak o přípravu k bohoslužbě. To vše dělají lidé obětaví, pokorní ve službě a je to zpravidla jejich splátka a poděkování Bohu za dary, které jim dal. Často ani neumíme docenit jejich mravenčí práci, že kněz přichází k připravenému oltáři a může se věnovat vedení bohoslužby.

I hudlické katolické společenství má takovou obětavou ženu, paní Boženku. O říjnové sobotě před mší svatou vyprávěla, jaký to byl spěch, aby uklidila po zednících, kteří zazdili vchod do velkého prostoru kostela. Ten dosloužil před dvěma lety a pro chátrající stav střechy a nedostatek

finančních prostředků na opravy byl zcela uzavřen. Pro bohoslužby byla upravena malá kaplička v areálu kostela. Kaple je místnost o velikosti cca 5 x 5 m, kde na průčelní stěně je dvojokno, uvnitř jednoduchý oltář a pro návštěvníky prozatím tři lavice asi pro 12 návštěvníků. Hrstka věřících - pamětníků - přispěla na zakoupení plynových kamínek a dvou bomb. To se bude hodit, protože do kaple se chodí rovnou zvenku.

Hudlice redakční archiv

Je to smutný osud kostela, který zde stával již od 12. století a postupně byl přestavován tak, že svou velikostí patří k největším v celém kraji. Jen šířka kostela je 21,40 m. Kostelem procházel život nejen hudlických občanů, ale lidí z Trubské, Svaté i Otročina. Je to smutná vzpomínka pamětníků, kteří zde prožívali křtiny, svatby i rozloučení se svými blízkými. Teď jsou vděční, že se mohou scházet v kapli a oživat společenství Kristovo.

Paní Boženka tady nejen uklízí, ale i vypere potřebná roucha, větrá a vyřizuje vzkazy od hudlických věřících. To není zdaleka všechno. Když nějakí vandaloři házeli do oken kameny, všechno poctivě uklízela. Ať jí vydrží síly a Boží posila.

-vac-

Dvacet let od svatořečení Anežky České

Život a dílo svaté Anežky České tak ovlivnilo dějiny našeho národa, že právem patří mezi nejpřednější české světice, jako jsou sv. Ludmila a sv. Zdislava. Její význam oceňovali už jak Eliška Přemyslovna, tak i její syn, císař a král Karel IV. Její obliba však nebyla jen u panovnických rodů, ale hlavně v širokých lidových vrstvách. Ti nejpotřebnější poznali, kdo jim mimořádně v jejich potřebách pomáhá. Proto již krátce po své smrti 2. března 1282 byla považována za svatou. O její svatořečení však marně usilovala jak Eliška Přemyslovna, tak i Karel IV. Teprve po dlouhých šesti staletích, konkrétně v roce 1874 se podařilo pražskému arcibiskupovi a kardinálu Bedřichu Schwarzenbergovi dosáhnout jejího blahoslavení.

Její život od narození v roce 1211 se stal "výhodným artiklem" mezi vládnoucími rody. Jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé choti Konstancie Uherské byla už v osmi letech zasnoubena se synem Fridricha II. Dvorskými intrikami z námluv sešlo, ale jako druhý se o její ruku ucházel anglický král Jindřich III. I z těchto námluv nebylo vůbec nic. Podobně dopadly i další nabídky sňatků. Tyto hry, při nichž se Anežka cítila jako zboží, hluboce ranily její citlivou a hrdou povahu. To vedlo k tomu, že se rozhodla zasnoubit se Bohu. Prosadila si, že se bude věnovat zbožné a charitativní činnosti. Od svého bratra krále Václava I. obdržela pozemek na nábřeží Starého Města pražského, kde v roce 1232 založila špitál sv. Františka. Následující rok přibýly v jeho sousedství hned dva

redakční archiv

další kláštery. Mužský klášter řádu menších bratří sv. Františka z Assisi a ženský klášter řádu sv. Kláry, kde se stala abatyší. Právě Klára inspirovala Anežku k založení nového řádu, což se jí po delším úsilí podařilo v roce 1252. Tak vznikl podle jejích představ u dříve založeného špitálu blízko Juditina mostu klášter Křižovníků s červenou hvězdou.

Když jí její bratr král Václav i jiná knížata posílali štědré dary, dávala část na ozdobu relikvií, ale hlavně je rozdávala vdovám, sirotkům, lidem malomocným a chudině. Její morální autorita ji učinila rozhodčí v různých vládních sporech. Přečkala se svou lidumilností i následující hladomory. Uprostřed těchto dramatických událostí zemřela ve svých jedenasedmdesáti letech.

V předvečer demokratického převratu v bývalém Československu, v listopadu 1989, byla papežem Janem Pavlem II. prohlášena Anežka Česká za svatou. Pouhý týden po jejím svatořečení vypukla "sametová" revoluce, která smetla komunistický režim. Ne náhodou se o tomto převratu hovořilo jako o novém svatoanežském zázraku. (... "Až bude Anežka svatořečena, povede se národu lépe...!")

-vac-

redakční archiv

Ze života svatých

Sv. Leonard (Linhart)

(6. listopadu)

Život tohoto světce ovlivnil během staletí tisíce lidí, takže se stal patronem sedláků, zámečníků, kovářů, všech, kdo pracují s koňmi, bednářů, obchodníků ovocem a horníků.

Narodil se v 5. století ve Francii, kde také u Limoges po bohatě naplněném životě zemřel. Jeho životopis vypravuje, že byl synem šlechtické rodiny a přijal svátost křtu od biskupa Remigia. Na počátku 6. století se usadil jako poustevník v chatrči u Limoges. Leonardova cela v lese se stala cílem mnoha zoufalých a hledajících radu. Ti uctívali moudrého muže v poustevně už za jeho života jako světce.

Leonard měl rovněž zvláštní náklonnost k zajatcům a zprostředkoval mnohým z nich svými dobrými vztahy ke králi svobodu. Mnozí vysvobození přinášeli po nabytí svobody poustevníkovi svá pouta. Z Leonardovy cely se v průběhu doby vyvinul klášter St-Léonard-de-Noblat. Ten vedl poustevník v posledních letech svého života jako opat. Prošlo asi šest století a Leonardův kult pronikl do Bavorska. Tak byl koncem 12. století postaven v Kreuthu kostel sv. Leonarda a po něm následovalo mnoho set dalších chrámů. Všechny nesly jeho jméno. Leonard se stal jedním z nejoblíbenějších světců vůbec a patří pomocníkům v nouzi. Chrám sv. Leonarda v Inchenhofenu v Bavorsku se ve středověku stal čtvrtým největším místem poutí na světě po Jeruzalému, Římu a Santiagu de Compostela ve Španělsku. Dříve se v Bavorsku konalo ročně na 150 tradičních Leonardových poutí. Dnes je jich ještě kolem 50 a ty nabízejí věřícím každý rok kolem 6. listopadu nádherné barevné divadlo. Nejznámější ze všech Leonardových koňských objížděk je zřejmě v lázních Tolz. Leonard byl znázorňován v černém mnišském oděvu, často s opatskými znaky a berlou. V mnoha kostelích je znázorněn, jak osvobozuje zajatce. Zajímavá jsou i Leonardova znázornění na mozaikách v dómě sv. Marka v Benátkách. Je rovněž patronem šestinedělek, proti bolestem hlavy a dušením chorobám.

-vac-

U našem nejstarším písemnictví

Karel IV. píše legendu o svatém Václavu

My, Karel toho jména Čtvrtý, z Boží milosti král český, král římskoněmecký et cetera a od požehnaného léta Páně 1355 rovněž římský císař, jsme vždy měli hluboký a vřelý vztah k přemyslovskému rodu, neboť to byl rod naší drahé matěře, a tedy i v našich žilách proudí přemyslovská krev. Přemyslovci tu vládli po staletí, zatímco náš otec král Jan byl teprve první Lucemburk na českém trůnu... Milujeme tuto naši vlast, země Koruny české, oddaně a vroucně, vážíme si jejích tradic a chováme je u veliké úctě. Po svém narození jsme při křtu dostali jméno Václav jako mnozí naši předkové, čeští panovníci. I svatý Václav byl náš příbuzný, a nejen to – byl to kníže, panovník, tedy náš předchůdce v čele státu. Je to pro nás VĚČNÝ KNÍŽE! Proto jsme se rozhodli přispět k jeho oslavě i k uctění jeho babičky Ludmily.

Začali jsme psát o knížeti Václavu novou legendu a dali jsme jí název *Historia nova de sancto Wenceslao martyre, duce Bohemorum, per dominum Karolum, imperatorem Romanorum, regem Bohemie, compilata*, tedy česky **Nová historie o svatém Václavu, mučedníku, českém vévodovi, sestavená panem Karlem, římským císařem a českým králem**. Celé naše dílo má dvě části – *životopis a legendu*. Název *historie* platí pro celý spis, nikoli jen pro životopisnou část. Vše to jsme sepsali pro větší slávu světce a mučedníka, a od počátku jsme svůj text také chápali jako součást kněžských hodin, breviáře. První část jsme napsali jako lekci v breviářovém officiu pro svátek sv. Václava 28. září. Druhá část, legenda, je čtením na svátek translace (přenesení) světcových ostatků ze Staré Boleslavi do Prahy; ten se v našem čtrnáctém věku slaví 4. března. Obě části mají po šesti lekcích a od počátku patří k sobě. Obvyklé požehnání jsme totiž zařadili až za druhou část.

Proč jsme své dílo nazvali **Historia nova**? Jsou nám známy naše starší legendy, zejména nám jako pramen sloužila latinská legenda z 12. stol. **Crescente fide christiana** (Když se šířila křesťanská víra), ovšem známe i Kristiánovu legendu, Kosmovu kroniku a kroniku Dalimilovu. Rozhodli jsme se proto sestavit podání nové na základě všeho, co bylo dosud o Václavovi sepsáno. Jsme si vědomi, že jsou tu legendy starší, a nikterak nechceme jich popírat, nýbrž z nich vycházíme.

Naši Historii jsme započali slovy **Crescente religione christiana** (Když se šířilo křesťanské náboženství) na Velké Moravě vyprávěním o Svatoplukovi, králi Moravanů, a o Konstantinovi a Metodějovi. Z jeho rukou přijali křest český kníže Bořivoj a jeho žena Ludmila. (Královský titul měl ve skutečnosti až mnohem později Vratislav, ale My jsme přesvědčeni, že existovala královská velkomoravská koruna a že měla Velká Morava v Přemyslovcích své pokračování.) Dále vypravujeme o životě a umučení sv. Václava a celý příběh chápeme jako poslední kámen a svorník v klenbě svatováclavského kultu, neboť kníže náš se v naší vlasti těší převeliké úctě už po staletí. Druhou část jsme nazvali **Sequitur legenda de translacione sanctissimi et egregii martyris Wenceslay, ducis Bohemorum**, to je česky

redakční archiv

Následuje legenda o přenesení přesvatého a vynikajícího mučedníka Václava, českého vévody, a věnujeme se v ní zázrakům, které se podivuhodně udály po Václavově smrti.

Svou Novou historií jsme chtěli zařadit do kroniky našeho letopisce **Přibíka Pulkavy z Radenína**, kterou z našeho rozhodnutí začal spisovat, i pověřili jsme ho tímto úkolem. Celá legenda je rovněž včleněna do **Passionálu** v českém překladu z r. 1379; to už bylo však rok poté, co jsme se odebrali k našemu dobrému Pánu. Potěšil nás i náš kancléř pan Jan ze Středy, protože historií nechal zařadit do svého nádherně iluminovaného cestovního breviáře nazvaného **Liber viaticus** (Kniha cestovní).

Prý si ve vašich dobách lámete hlavu, kdy že jsme svou legendu vlastně napsali. Zcela jistě to bylo až po r. 1355, protože už tam o sobě hovoříme jako o císaři. V r. 1358 jsme dali zhotovit zlaté obložení lebky sv. Václava a postavit mu zlatý náhrobek s drahými kameny; ten rok byl vůbec ve znamení veliké naší úcty k tomuto světcovi, jenž je pro nás velikým a nedosažitelným vzorem. Někdy tou dobou jsme měli vnuknutí, abychom o něm začali psát.

Uplynula staletí a vy ve vašich časech považujete naši legendu za znamenitou; tvrdíte, že nemá v pozdním středověku srovnatelnou dobu. Soudíte o nás, že jsme byli vynikající znalec liturgie a rytmické prózy. My jsme ovšem měli především na mysli oslavu světce, mučedníka, který zemřel pro svou víru a lásku k Ježíši Kristu. Vždyť Václavovi jsme jakožto zemskému patronu před lety věnovali nové české korunovační klenoty! Koruna má být pro všechny časy uložena na jeho lebce; i korunovaný český král si ji smí ponechat jen na jeden den, pak musí být vrácena zpět! Koruna nepatří králi, ale sv. Václavu, král si ji smí za tři sta hřiven od kapituly jen vypůjčit.

A protož mějte svatého Václava v úctě i vy, budoucí pokolení, neboť provždy zůstává patronem Čech! Zdravíme vás z našeho čtrnáctého věku, žijte v bázni před Pánem a zůstávejte v Jeho lásce!

Váš Karel, král český a toho jména

z Boží milosti císař římský Čtvrtý -lf-

Roverské okénko

Rover = poutník (ve smyslu úspěšné životní poutě). Roveři, představující dospívající kategorii Junáka, užívají jako symbol poutnickou, tzv. roverskou hůl. Roverská hůl je 145 cm dlouhý lískový prut, 2-2,5 cm silný, na jehož vrcholku počíná rozvětvení ve tvaru Y (odříznutí větví asi 8 cm nad rozvětvením). Roverská hůl nepatří do běžné junácké výstroje, používá se pouze k významným příležitostem.

Grafickým symbolem roveringu jsou iniciály „RS“. Z těchto písmen byl utvořen odznak roverů, který se nosil na klobouku.

Barvou, symbolizující příslušnost k roverskému kmeni (oddílu), je tmavá červeň. Vychází z odstínu bobule hlohu – symbolizující vyžralý plod – vyspělého junáka.

Roverským heslem je „Služba“ nebo „Sloužím“. Proč toto heslo? Toto heslo již má kořeny v raném středověku. Tři zlatá či stříbrná pštrosí péra (někdy se uvádí též supí) s devizou (heslem umístěným na stuze) „Ich dien“ – německy „sloužím“, byla znamením rovnocenným znaku tzv. „badge“ (čti baedž) anglických královských princů.

Erbovní pověst vypráví, že toto znamení a heslo patřilo původně českému králi Janu Lucemburskému, který s ním statečně padl v bitvě u Kresčaku. „Na znamení vítězství sňal anglický král z přilbice krále Janovy tři supí péra s nápisem „Ich dien“, i dal je svému synovi,

Černému princovi, jenž přední čest toho dne byl sobě vysloužil. On postavil je do svého štítu, jež užíval co princ waleský,“ píše František Palacký v Dějinách národa českého.

Princové z Walesu užívají toto znamení dodnes. Od nich přijali heslo „Sloužím“ angličtí roveři, a dále roveři na celém světě. (JanČáka: Junácká symbolika. Praha 1990; str.50)

Jako každé odvětví občanského života má svého patrona, tak i roveři. Je jím sv. Pavel. Samozřejmě že patronem jim je také sv. Jiří - ten jen patronem všech skautů a skautek. No není to úžasné? Je! Tak pojďme nahlédnout:

„My jsme chlapi, jak se patří, každý vydá nejmíň za tři, hrdost, čest a píle, to jsou naše cíle“ – line se z úst nás všech na počátku čtvrtěční schůzky, na kterou se každý bezpochyby těší. Svěží vítr do našich řad, náplně a vedení udělal na počátku tohoto školního roku Jan Marek, který s pomocí Milana Vaňka začíná pro nás otevírat roving plnými doušky. Hurá!!! A to je fičák.

Program má propracovanou a ucelenou kostru, která se dotýká organizačních věcí nejen střediska, ale i roveřů; metodiky, vedení činnosti a her. Chtěl bych zde říci, že já osobně odcházím ze schůzky vždy spocitem, že si odnáším něco nového – hru, zkušenost, zážitek.

Dalším indikátorem našich schůzek je společné setkávání a rozvíjení skautského ducha. Většina roveřů & rangers (děvčata) tvoří mládež, která již vede některý z oddílů našeho střediska a činnost v oddíle RS může být pro ně určitým „relaxem“ či přínosem k jejich osobnímu rozvoji; a že jsou to teď právě oni, pro který je tvořen program i když jsou do jeho utváření nepřímo zapojeni. A hned se zde projeví, kdo má jaké vlohy a kdo je jak nadán. Tak nyní opusťme odborné terminologie ašupky na dění.

Hra na aforismy mě fakt dostala. Vymyslet vtipně pokračování věty: „Brány jsou, ...“ a pak „Bible je jako, ...“ no to byl oříšek. A pak, když hlava něco vyprodukuje, no to je dílo! Když jsme je pak společně četli, no to byste nevěřili, kolik úža vtipných aforismů bylo. Už si je moc nepamatuji, ale vím, že jsme se zasmáli. (Jeden se tady pokusím odcitovat: „Brány jsou, byly a budou!“)

Pantomimicky ztvárnit vlastnosti, které byly náplní naposled strávené schůzky, byl pro někoho takový problém, že dotyčný člen máchal rukama a říkal: „Já nevím!“ A kdosi někdo z davu řekl: „Zoufalství“. „Jóó to je ono.“ Zkuste to taky např. štěstí, radost, smutek, odvaha, zármutek,...

Doba pro schůzku vždycky tak rychle uteče, že nikdo z nás nepostřehne, že už je venku tma. Poutníku, rovere, pokud čteš tyto řádky, přijď mezi nás a pojď s námi společně požívat společné chvíle. Je to úža ☺.

Jan Franta - Frantík

Poděkování

V polovině října se již poněkolkáté konal v budově bývalé kaplanky na berounské faře bleší trh. Záštitu nad podzimní burzou dětského oblečení a hraček již tradičně převzal K-klub. Potěšilo nás množství pěkného oblečení, které poskytli štědrí dárci, i zájem nakupujících a děkujeme všem, kteří burzu jakkoli podpořili. Velmi si vážíme práce hlavních organizátorek paní Štorkánové a Lidmilové i jejich ochotných pomocnic paní Krejčové, Černé a Goldmannové. Bez jejich obětavosti a nasazení by se tato akce s časově náročnou přípravou konat nemohla.

Výtěžek z prodeje dosáhl tentokrát výše 8.500,- Kč a byl předán berounské farnosti jako další splátka nákladů rozsáhlých stavebních úprav, které výrazně zkvalitnily prostředí naší mateřské školky.

Za KMS Jana Stielová

MODLITBA MĚSÍCE:

Bratři a sestry! Začátek listopadu prožíváme již tradičně v hlubším společenství s našimi zemřelými. Církev, již byla dána „moc klíčů“, nám nabízí jedinečnou příležitost, jak můžeme svými modlitbami pomoci našim zemřelým, duším v očistci. Přitom se snad od nás nevyžaduje tak mnoho: zřeknutí se jakéhokoli zla (svátost smíření), hlubší spojení s Pánem Ježíšem (eucharistie) a pevnější zakotvení ve společenství Církve (modlitby na úmysl papeže). Využijme této možnosti pomoci našim zemřelým a projevme skutky lásky, která sahá „až za hrob“! -jp-

SPOLEČNÝ ÚMYSL MODLITEB NA LISTOPAD:

••• *Za naše zemřelé* •••

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Mnoho Božího požehnání vyprošujeme těmto listopadovým jubilantům: P. Zbigněv Ponichtera 55 let, paní Marie Formánková 80 let, paní Božena Frydrychová a paní Jana Kolovratová 65 let, pan Jiří Svatoš 50 let a paní Simona Boldi 35 let.

Rádi uveřejňujeme přání pro Martina Altmana, který má narozeniny 11. 11. a bude mu zarovnaných 20 let. Přejeme hojně Božích milostí, darů Ducha svatého a stálou ochranu andělů strážných.

V tomto měsíci se dožívá krásných devadesáti let naše milovaná maminka **Bedřiška Donátová**, narozená 17. 11. 1919. Boží požehnání do dalších let přeje *dcera s rodinou*

KŘTINY: V měsíci říjnu přijal v naší farnosti (v kostele sv. Jakuba v Berouně) svátost křtu Matouš Jan Winkler.

SVATBY: V měsíci říjnu uzavřeli v naší farnosti manželství pan Martin Ludrovský a slečna Petra Juríková (v kostele sv. Jakuba v Berouně) a pan Jan Krejsa a slečna Hana Kubíková (v kostele sv. Ludmily na Tetíně).

POHŘBY: V říjnu jsme v naší farnosti do rukou Božího milosrdenství svěřili paní Libuši Holečkovou z Berouna a paní Libuši Malou z Nižboru. Provázej je, Pane, do svého věčného odpočínutí!

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnost Beroun a filiální kostely Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Králův Dvůr - Počáply, Nižbor, Vráž, Hýskov, Strádonice, Hudlice a Chýňava. Redakce: P. Josef Pecinovský, Jaroslav Vacík, Lidmila Fričová, Ivana Vašků, Ivana Průšová, Alena T. Margraffová, Lucie Lukavská, Irena Zálesáková. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** do krabičky "Dotazy a příspěvky" v kostele či do schránky "BKZ" ve vestibulu fary. Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti:

www.beroun.farnost.cz

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč

č. ú. farnosti Beroun: **0361038389 / 0800**

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 602 129 195, 602 945 017, **e-mail: red.tym@seznam.cz**